

BOLETÍN ECLESIASTICO
DEL
Obispado de Astorga.

SUMARIO: Bendición Papal.—Motu proprio. quo quædam statuuntur leges ad modernismi periculum propulsandum (conclusión).—S. Cong. de Sacramentos: Decreto sobre la edad para recibir la primera Comunión.—Sexta Peregrinación á Tierra Santa y Roma.—Suscripción Diocesana para socorrer á los pueblos perjudicados por las pasadas inundaciones.—Donativos para los Santos Lugares.—Asociación Sacerdotal de Sufragios.

BENDICIÓN PAPAL

De orden de S. E. Il^{ma}. el Obispo, mi Señor, se anuncia en el BOLETÍN OFICIAL DEL OBISPADO, para que llegue á conocimiento de los fieles, que en el día de la Concepción Inmaculada de la B. V. M., después de la Misa Pontifical, S. E. Rv^{ma}., con el favor de Dios, dará la Bendición Papal con indulgencia plenaria y remisión de todos los pecados á los que, verdaderamente arrepentidos, habiéndose confesado y recibido, en el mismo día, la Sagrada Comunión se hallaren presentes al acto en la S. A. I. Catedral, y rogaren á Dios por la intención del Romano Pontífice.

Astorga 21 de Noviembre de 1910.

DR. AGUSTIN PARRADO, SECRETARIO.

MOTU PROPRIO

quo quaedam statuuntur leges ad modernismi periculum propulsandum.

(CONCLUSION)

piternæ pene obliti: qui fructus quidem a christiana religione illatos hominum societati præclare persequuntur, officia vero ab iisdem servanda dissimulant; Christi Servatoris unam efferunt caritatem; iustitiam silent. Inde istius prædicationis exiguus fructus, qua audita profanus homo persuasionem secumfer, etiam non mutatis moribus se fore christianum, dum dicat: Credo in Christum Iesum» (1). Verum, quid ipsorum interest fructus colligere? Non id sane propositum habent, sed illud maxime, ut auditorum *prurientes auribus* iisdem assententur; dumque templa referta videant, vacuos animos remanere patiuntur. Hac nempe de causa mentionem iniiciunt nullam de peccato, de novissimis, aliisque maximi momenti rebus, sed in eo toti sunt ut *verba placentia* effundant, tribunitia magis et profana elocuentia quam apostolica et sacra, ut clamores plaususque aucupentur; contra quos ita Hieronymus: *Docente in Ecclesia te, non clamor populi, sed gemitus suscitetur: auditorum lacrimae laudes tuae sint* (2) Quo fit ut istorum conciones, quum in sacris aedibus tum extra, scenicum quemdam apparatus exhibeant, omnemque speciem sanctitatis et efficaciam adimant. Hinc ab auribus populi et plurium etiam e clero migravit voluptas omnis quae a divino verbo hauritur; hinc bonis omnibus iniectae offensiones; hinc vel admodum exiguus, vel plane nullus aberrantium profectus, qui, etiamsi interdum con-

---

(1) Card. Bausa, Archiep. Florentin, *ad iuniorum clerum* 1892.

(2) *Ad Nepotian.*

currant audituri verba placentia, praesertim si magnicisfi illis illecti centies resonantibus *humanitatis adscensum, patriam, scientiam recentius invectam*, postquam dicendi peritum effuso prosequuti sunt plausu, templo, iidem qui antea discedunt, haud eorum absimiles, qui *mirabantur, sed non convertebantur*» (1).

«Volens igitur haec Sacra Congregatio ex mandato Sanctissimi Domini Nostri tot ac tam improbandos abusos cohibere, Episcopos omnes et eos, qui religiosis Familiis institutisve ecclesiasticis praesunt tamquam supremi moderatores, compellat, ut apostolico pectore sese iisdem opponant omnique studio extirpandos curent. Memores igitur eorum, quae a SS. Concilio Tridentino praescripta sunt. (2)—*Viros idoneos ad huiusmodi praedicationis officium asumere tenentur*,—in hoc negotio per quam diligenter cauteque se gerant. Si de sacerdotibus agatur suae dioecesis impense caveant Ordinarii ne unquam iidem ad id muneris admittantur quin *prius de vita et scientia et moribus probati fuerint* (3) hoc est nisi facto periculo aut alia opportuna ratione illos idoneos esse constiterit. Si vero de sacerdotibus res sit alienae dioecesis, neminem suggestum adscendere sinant, idque solemnioribus praesertim diebus, nisi prius ex testimonio scripto proprii Ordinarii vel religiosi Antistitis constiterit eosdem bonis moribus esse praeditos eique muneri pares. Moderatores vero sui cuiusque Ordinis, Societatis vel Congregationis religiosae neminem prorsus ex propriae disciplinae alumni obire sinant concionatoris munus, eoque minus litterarum testimonio commendent locorum Ordinariis, nisi eiusdem perspectam habeant et morum probitatem et facultatem concionandi uti decet. Si quem vero commendatum sibi litte-

---

(1) Ex Aug. in Matth. XIX, 25.

(2) Sess. V, c. 2, *De reform.*

(3) Conc. Trid., Sess. V, c. 2, *De reform.*

ris oratorem exceperint ac subinde experti cognoverint, eum in concionando a normis praesentium Litterarum discedere, cito in obsequium adigant. Quod si non audierint, a suggestu prohibeant, iis etiam, si opus fuerit, adhibitis canonicis poenis, quas res videatur postulare.»

Haec praescribenda censuimus aut recolenda, mandantes ut religiose observentur, gravitate permoti succrescentis in dies mali, cui serius occurri non potest sine summo periculo. Neque enim iam res est, quemadmodum ab initio, cum disputatoribus prodeuntibus *in vestimentis ovium*, sed cum apertis infensisque inimicis, iisque domesticis, qui facto foedere cum Ecclesiae capitalibus hostibus, propositam habent fidei eversionem. Sunt hi nempe, quorum audacia adversus deductam caelo sapientiam quotidie consurgit, cuius corrigendae sibi ius arrogant, quasi esset corrupta; renovandae, quasi esset senio confecta; augendae aptandaeque saeculi placitis, progressionibus, commodis, quasi eadem, non levitati paucorum, sed bono societatis esset adversa.

Hisce ausibus contra evangelicam doctrinam et ecclesiasticam traditionem nunquam satis opponetur vigilantiae aut severitatis nimium ab iis quibus commissa est sacri huius depositi custodia fidelis.

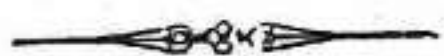
Quae igitur monita et salutaria mandata Motu hoc proprio ac certa scientia ediximus, ab universis catholici orbis quum Ordinarii tum etiam regularium Ordinum institutorumque ecclesiasticorum supremis Magistris religiosissime servanda, rata et firma consistere auctoritate Nostra volumus, et iubemus, contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die I mensis Septembris, anno MDCCCX, Pontificatus Nostri octavo.

PIVS PP. X

S. Congregatio de Sacramentis.

Decreto sobre la edad para recibir la primera Comunión (1)

Quam singulari Christus amore parvulos in terris fuerit prosequutus, Evan gelii paginæ plane testantur. Cum ipsis enim versari in deliciis habuit; ipsis manus imponere consuevit; ipsos complecti, ipsis benedicere. Idem indigne tulit repelli eos a discipulis, quos gravibus his dictis reprehendit: *Sinite parvulos venire ad me, et ne prohibueritis eos; talium est enim regnum Dei (2)*. Quanti vero eorundem innocentiam animique candorem faceret, satis ostendit quum, advocato parvulo discipulis ait: *Amen dico vobis, nisi efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum cælorum. Quicumque ergo, humiliaverit se sicut parvulos iste, hic est maior in regno cælorum: Et qui susceperit unum parvulum talem in nomine meo me suscipit (3)*.

Hæc memorans catholica Ecclesia, vel a suis primordiis, admovere Christo parvulos curavit per eucharisticam Communionem, quam iisdem subministrare solita est etiam lactentibus. Id, ut in omnibus fere antiquis libris ritualibus ad usque sæculum XIII præscriptum est, in baptizando fiebat, eaque consuetudo alicubi diutius obtinuit; apud Græcos et Orientales adhuc perseverat. Ad summovendum autem periculum, ne lactentes præsertim panem consecratum eiicerent,

---

(1) Sin perjuicio de publicar más adelante, para conocimiento de todos los fieles, la traducción castellana de este importante y consolador Decreto, ofrecemos hoy su texto original.

(2) Marc.; x. 13, 14, 16.

(3) Matth., XVIII, 3, 4, 5.

ab initio mos invaluit Eucharistiam iisdem sub vini tantum specie ministrandi.

Neque in baptisate solum, sed subinde sæpius divino epulo reficiebantur infantes. Nam et ecclesiarum quarumdam consuetudo fuit Eucharistiam præbendi puerulis continuo post clerum, et alibi post adultorum Communionem residua fragmenta iisdem tradendi.

Mos hic deinde in Ecclesia latina obsolevit, nec sacræ mensæ participes fieri coeperunt infantes, nisi illucescentis rationis usum aliquem haberent et Augusti Sacramenti notitiam quandam. Quæ nova disciplina, ab aliquot Synodis particularibus iam recepta, solemnī sanctione firmata est oecumenici Concilii Lateranensis IV, ano MCCXV, promulgato celebri canone XXI, quo fidelibus, postquam ætatem rationis attigerint sacramentalis Confessio præscribitur et Sacra Communio, hisce verbis: «Omnis utriusque sexus fidelis, postquam ad annos discretionis pervenerit, omnia sua solus peccata confiteatur fideliter, saltem semel in anno proprio sacerdoti, et iniunctam sibi poenitentiam studeat pro viribus adimplere, suscipiens reverenter ad minus in Pascha Eucharistiæ sacramentum, nisi forte de consilio proprii sacerdotis ob aliquam rationabilem causam ad tempus ab eius perceptione duxerit abstinentum».

Concilium Tridentinum (1), nullo pacto reprobans antiquam disciplinam ministrandæ parvulis Eucharistiæ ante usum rationis, Lateranense decretum confirmavit et anathema dixit in eos qui contra sentirent; «Si quis negavit omnes et singulos Christi fideles utriusque sexus, quum ad annos discretionis pervenerit, teneri singulis annis, saltem in Paschate,

---

(1) Sess. XXI, de *Communione*, c. 4.

»ad communicandum, iuxta praeceptum S. Matris
»Ecclesiae; anathema, sit» (1).

Igitur vi allati et adhuc vigentis decreti Lateranen-
sis Christi fideles, ubi primum ad annos discretionis
pervenerint, obligatione tenentur accendendi, saltem
semel in anno, ad Poenitentiae et Eucaristiae sacra-
menta.

Verum in hac rationis, seu discretionis aetate, sta-
tuenda, haud pauci errores plorandique abusus de-
cursu temporis inducti sunt. Fuerunt enim qui aliam
sacramento Poenitentiae, aliam Eucharistiae susci-
piendae discretionis aetatem assignandam esse cense-
rent. Ad Poenitentiam quidem eam esse aetatem dis-
cretionis iudicarunt, in qua rectum ab inhonesto dis-
cerni posset, adeoque peccari; ad Eucharistiam vero
seriorem requiri aetatem, in qua rerum fidei notitia
plenior animique praeparatio posset afferri maturior.
Atque ita, pro variis locorum usibus hominumve opi-
nionibus, ad primam Eucharistiae receptionem hinc
decem annorum aetas vel duocecim, hinc quatuorde-
cim vel maior etiam est constituta, prohibitis interim
ab eucharistica Communionem pueris vel adolescentibus
praescripta aetate minoribus.

Istiusmodi consuetudo, quam per speciem tutandi
decoris augusti Sacramenti arcentur ab ipso fideles,
complurium exstitit causa malorum. Fiebat enim et
puerilis aetatis innocentia a Christi complexu divulsa,
nullo interioris vitae succo aleretur; ex quo illud etiam
consequabatur, ut praevalido destituta praesidio iuven-
tus, tot insidiis circumventa, amisso candore, ante in-
vitia rueret, quam sancta mysteria delibasset. Etiam si
vero primae Communioni diligentior institutio et ac-
curata sacramentalis Confessio praemittatur quod qui-

---

(1) Sess. XIII, de *Eucharistia*, c. 8, can. 9.

dém non ubique fit, dolenda tamen semper est primæ innocentiae iactura, quæ sumpta tenerioribus annis Eucharistia, poterat fortasse vitari.

Nec minus est reprobandus mos pluribus vigens in locis quo sacramentalis Confessio inhibetur pueris nondum ad eucharisticam mensam admissis, aut iisdem absolutio non impertitur. Quo fit, ut ipsi peccatorum fortasse gravium laqueis irretiti magno cum periculo diu iaceant.

Quod vero maximum est, quibusdam in locis pueri nondum ad primam Communionem admissi, ne instante quidem mortis discrimene, Sacro muniri Viatico permittuntur, atque ita, defuncti et more infantium illati tumulo, Ecclesiae suffragiis non iuvantur.

Eiusmodi damna inferunt qui extraordinariis praeparationibus primae Communioni praemittendis plus aequo insistunt, forte minus animadvertentes, id genus cautelae a Iansenianis erroribus esse profectum, qui Sanctissimam Eucharistiam praemium esse contendunt, non humanae fragilitatis medelam. Contra tamen profecto sensit Tridentina Synodus quum docuit, eam esse «antidotum quo liberemur a culpis quotidianis et a peccatis mortalibus praeservemur» (1); quae doctrina nuper a Sacra Congregatione Concilii pressius inculcata est decreto die xxvi mensis Decembris an. MDCCCcv lato, quo ad Communionem quotidianam aditus universis, tum provectoris tum tenerioris aetatis patuit, duabus tantummodo impositis conditionibus, statu gratiae et recto voluntatis proposito.

Nec sane iusta causa esse videtur quamobrem, quum antiquitus sacrarum specierum residua parvulis etiam lactentibus distribuerentur, extraordinaria nunc praeparatio a puerulis exigatur qui in pri-

---

(1) Sess. XIII, *de Eucharistia*, c. 2.

mi candoris et innocentiae felicissima conditione versantur, mysticoque illo cibo, propter tot huius temporis insidias et pericula indigent maxime.

Quos reprehendimus abusus ex eo sunt repetendi, quod nec scite nec recte definiverint, quatenam sit aetas discretionis, qui aliam Poenitentiae, aliam Eucharistiae assignarunt. Unam tamen eandemque aetatem ad utrumque Sacramentum requirit Lateranense Concilium, quum coniunctum Confessionis et Communionis onus imponit. Igitur, quemadmodum ad Confessionem aetas discretionis ea censetur, in qua honestum ab inhonesto distingui potest, nempe qua ad usum aliquem rationis pervenitur; sic ad Communionem ea esse dicenda est, qua eucharisticus panis queat a communi dignosci; quæ rursus eadem est aetas in qua puer usum rationis est assequutus.

Nec rem aliter acceperunt præcipui Concilii Lateranensis interpretes et æquales illorum temporum. Ex historia enim Ecclesiæ constat, synodos plures et episcopalia decreta, iam inde a sæculo XII, paulo post Lateranense Concilium, pueros annorum septem ad primam Communionem admisisse. Exstat præterea summæ auctoritatis testimonium. Doctor Aquinas, cuius hæc legimus: «Quando iam pueri *incipiunt aliqualem* usum rationis habere, ut possint devotionem concipere huius Sacramenti (Eucharistiæ), »tunc potest eis hoc sacramentum conferri» (1). Quod »sic explanat Ledesma: Dico ex omnium consensu, »quod omnibus habentibus usum rationis danda est »Eucharistia, quantumcumque cito habeant illum usum »rationis; esto quod adhuc confuse cognoscat ille puer »quid faciat» (2). «Eundem locum his verbis explicat

(1) *Summ. Theol.*, 3 part., q. 80, a. 9, ad 3.

(2) In S. THOM. 3 p., q. 80, a. 9, dup. 6.

• »Vasquez: Si puer semel ad hunc usum rationis pervenerit, statim ipso iure divino ita obligatur ut, Ecclesia non possit ipso omnino liberare» (1). Eadem docuit S. Antoninus, scribens: «Sed cum est doli capax (puer), cum scilicet potest peccare mortaliter, tum obligatur ad præceptum de Confessione, et per consequens de Communionem» (2). Tridentinum quoque Concilium ad hanc impellit conclusionem. Dum enim memorat Sess XXI. c. 4: «parvulos usu rationis carente nulla obligari necessitate ad sacramentalem Eucharistiæ communionem», unam hanc rei rationem assignat, quod peccare non possint: «Siquidem, inquit, adeptam filiorum Dei gratiam in illa ætate amittere non possunt». Ex quo patet hanc esse Concilii mentem, tunc pueros Communionis necessitate atque obligatione teneri quum gratiam peccando possunt amittere. His consonant Concilii Romani verba, sub Benedicto XIII celebrati a docentis, obligationem Eucharistiæ sumendæ incipere «postquam pueruli ac puellæ ad annum discretionis pervenerint, ad illam videlicet ætatem in qua sunt apti ad discernendum hunc sacramentalem cibum; qui alius non est quam verum Iesu Christi corpus, a pane communi et profano, et sciunt accedere cum debita pietate ac religione» (3). Catechismus Romanus autem, «qua ætate, inquit, pueris sacra mysteria danda sint, nemo melius constituere potest quam pater et sacerdos cui illi confiteantur peccata. Ad illos enim pertinet explorare, et a pueris percunctari, an huius admirabilis Sacramenti cognitionem aliquam acceperint et gustum habeant» (4).

---

(1) In 3 P., S. THOM., disp. 214, c. 4, n. 43.

(2) P. III, tit. 14, c. 2, § 5.

(3) *Istruzione per quei che debbono la prima volta ammettersi alla S. Comunione.* Append. XXX, P. II.

(4) P. II, *De Sacra. Euchar.*, n. 63.

Ex quibus omnibus colligitur ætatem discretionis ad Communionem eam esse, in qua puer panem eucharisticum a pane communi et corporali distinguere sciat ut ad altare possit devote accedere. Itaque non perfecta rerum Fidei cognitio requiritur, quum aliqua dumtaxat elementa sint satis, hoc est *aliqua cognitio*; neque plenus rationis usus, quum sufficiat usus quidam incipiens, hoc est *aliqualis usus rationis*. Quapropter Communionem ulterius differre, ad eamque recipiendam maturiorem ætatem constituere, improbandum omnino est, idque Apostolica Sedes damnavit pluries. Sid fel, rec. Pius Papa IX litteris Cardinalis Antonelli ad episcopos Galliæ datis die XII Martii anno MDCCCLXVI invalescentem in quibusdam diocesisibus morem protrahendæ primæ Communionis ad maturiores eosque præfixos annos acriter improvavit. Sacra vere Congregatio Concilii, die XV mensis Martii anno MDCCCLII Concilii Provincialis Rothomagensis caput emendavit, quo pueri vetabantur infra duodecimum ætatis annum ad Communionem accedere. Nec absimili ratione se gessit hæc S. Congregatio de disciplina Sacramentorum in causa Argetinensi die XXV mensis Martii anno MDCCCX; in qua cum ageretur, admittine posset ad sacram Communionem pueri vel duodecim vel quatuordecim annorum, rescripsit: Pueros et puellas, cum ad annos discretionis seu ad usum rationis pervenerint, ad sacram mensam admittendos esse.

Hisce omnibus mature perpensis, Sacer hic Ordo de disciplina Sacramentorum, in generali Congregatione habita die XV mensis Iulii. a. MDCCCX, ut memorati abusus prorsus amoveantur et pueri vel a teneris annis Iesu Christo adhæreant, Eius vitam vivant, ac tutelam inveniant contra corruptelæ pericula, sequentem normam de prima puerorum Communionem, ubique servandam statuere opportunum censuit.

I. Aetas discretionis tum ad Confessionem tum ad S. Communionem ea est, in qua puer incipit ratiocinari, hoc est circa septimum annum, sive supra, sive etiam infra. Ex hoc tempore incipit obligatio satisfaciendi utrique præcepto Confessionis et Communionis.

II Ad primam Confessionem et ad primam Communionem necessaria non est plena et perfecta doctrinae christianae cognitio. Puer tamen postea debebit integrum catechismum pro modo suae intelligentiae gradatim addiscere.

III. Cognitio religionis quæ in pero requiritur, ut ipse ad primam Communionem convenienter se præparet, ea est, qua ipse fidei mysteria necessaria necessitate medii pro suo captu percipiat, atque eucharisticum panem a communi et corporali distinguat ut ea devotione quam ipsius fert ætas ad SS. Eucharistiam accedat.

IV. Obligatio præcepti Confessionis et Communionis, quæ puerum gravat, in eos præcipue recidit qui ipsius curam habere debent, hoc est in parentes, in confessarium, in institutores et in parochum. Ad patrem vero, aut ad illos qui vices eius gerunt, et ad confessarium, secundum Catechismum Romanum, pertinet admittere puerum ad primam Communionem.

V. Semel aut pluries in anno curent parochi indicare atque habere Communionem generalem puerorum, ad eamque, non modo novensiles admittere, sed etiam alios, qui parentum confessariive consensu, ut supra dictum est, iam antea primitus de altari sancta libarunt. Pro utrisque dies aliquot instructionis et præparationis præmittantur.

VI. Puerorum curam habentibus omni studio curandum est ut post primam Communionem iidem pueri ad sacram mensam saepius accedant, et, si fieri possit, etiam quotidie, prout Christus Iesus et mater

Ecclesia desiderant, utque id agant ea animi devotione quam talis fert aetas. Meminerint praeterea quibus ea cura est gravissimum quo tenentur officium providendi ut publicis catechesis praeceptionibus pueri ipsi interesse pergant, sin minus, eorundem religiosae institutioni alio modo suppleant.

VII. Consuetudo non admittendi ad confessionem pueros, aut numquam eos absolvendi, quum ad usum rationis pervenerint, est omnino improbanda Quare Ordinarii locorum, adhibitis etiam remediis iuris, curabunt ut penitus de medio tollatur.

VIII. Detestabilis omnino est abusus non ministrandi Viaticum et Extremam Unctionem pueris post usum rationis eosque sepeliendi ritu parvulorum. In eos, qui ab huiusmodi more non recedant, Ordinarii locorum severe animadvertant.

Haec a PP. Cardinalibus Sacrae huius Congregationis sancita SSmus D. N. Pius Papa X, in audientia diei vii currentis mensis, omnia adprobavit, iussitque praesens edi ac pramulgari decretum. Singulis autem Ordinariis mandavit ut idem decretum, non modo parochis et clero significarent, sed etiam populo, cui voluit legi quotannis tempore praecepti paschalis, vernacula lingua. Ipsi autem Ordinarii debebunt, unoquoque exacto quinquennio, una cum ceteris dioecesis negotiis, etiam de huius observantia decreti ad S. Sedem referre.

Non obstantibus contrariis quibuslibet.

Datum Romae ex Aedibus eiusdem S. Congregationis, die viii mensis Augusti anno MDCCCX.

D. CARD. FERRATA, *Praefectus*.

Ph. Giustini, *a Secretis*.

Sexta Peregrinación á Tierra Santa y Roma.

El embarque se verificará en Barcelona el 5 de Mayo de 1911, siendo la duración total del viaje unas seis semanas.

Las solicitudes de admisión deben dirigirse al Presidente de la Junta Organizadora, don José María de Urquijo, Bilbao.

Los precios de los billetes, incluidos en ellos *absolutamente todos los gastos*, serán los siguientes: primera clase: 2.000 pesetas; segunda, 1.500 pesetas; tercera, 1.000 pesetas.

La Junta Organizadora facilitará gustosa cuántos datos se le pidan y deseen las personas que quieran formar parte de esta piadosa Peregrinación: bastará para ello escribir al expresado señor Presidente.

SUSCRIPCIÓN DIOCESANA

para socorrer á los pueblos perjudicados por las pasadas inundaciones.

Párroco y fieles de Pradilla, 7'35.—Párroco y fieles de Quintanilla del Valle, 7.—Párroco y fieles de Sta. Eulalia de Tábara, 8'75.—Ecónomo y fieles de Faramontanos de Tábara, 7.—Párroco y fieles de Grisuela del Páramo, 2'50.—Párroco Coadjutor y fieles de Sta. Marta de Astorga, 15.—Párroco y fieles de Villamor de Orbigo, 6'25.—Párroco y fieles de Herreros de Jamuz, 3.—Párroco y fieles de Abraveses de Tera, 6.—Párroco y fieles de Melgar de Tera, 2'50.

Coadjutor de Pumarejo, 2'50.—Párroco y fieles de Villaferrueña, 6'20.—Párroco, Coadjutores y fieles de Villa-

fáfila, 18.—Ecónomo y fieles de Revellinos, 5.—Párroco y fieles del Barco, 7'20.—Párroco y fieles de Alijo, 5.—Párroco y fieles de Sardonedo, 1'50.—Regente y fieles de Castrotierra, 2'85.—Párroco y fieles de S. Román de la Vega, 8'95.—Párroco y fieles de S. Cristobal de la Polantera, 15'25.

Un donante, 0'50.—Coadjutor de Urdiales y los Montes, 1.—Pco. y fieles de Valdesandinas, 11.—Pco. y fieles de Portomorisco, 7.—Ecnmo. de Villarrín de Campos, 3.ª vez 9.—Pco. y fieles de Noceda, 6'25.—Fieles de S. Martín. 4'75.—Coadjutor y fieles de Bendilló, 15.—Pco. é id. de Carracedo del Monasterio, 10.—Cjtor. é id. de Sta. Marina de Somoza, 7.—Cjtor. é id. de San Martín de Tábara, 45.—Ecnmo. é id. de San Miguel de Navea, 5.—Cjtor. é id. de Paradela de Rubiales, 1.—Pco. é id. de Cógomo. 9.—Párroco é id. de Villardecierros de Carballeda, 114'05. Pco. y fieles de Mansilla del Páramo, 29'80.—Ecnmo. é id. de Villazala, 15.—Pco. é id. de S. Pedro Olleros, 32.—Un devoto de Maralones, 6.—Pco. y fieles de Orellán y Voces 25.—Cjtor. é id. de S. Pedro de Zamudia, 20.—Pco. é id. de Viana, 55.—Cjtor. é id. de Pungeiro, 13.—Pco. é id. de Raigada, 3'15.—Rgte. é id. de Molinaseca, 22'50.—Clero y fieles de Barco de Valdeorras, 30.—Pco. é id. de Coba, 46.—Cjtor. é id. de Castro y San Lorenzo de Trives, 17.—Coadjutor é id. de Pareisás, 20.—Pco. é id. de Chandreja, 28'70.—Pco. é id. de Valle y Tedejo, 20.—Cjtor. é id. Cunqueilla, 19.—Pco. é id. de Saceda y Noceda, 24'40.—Pco. é id. de Espino y Curra, 30.—Id. é id. de San Lorenzo de la Vega, 10.—Id. é id. de Urdiales y Barrio del Páramo, 22.—Id. é id. de id. para Vecila de la Polvorosa 32 —Cjtor. y fieles de S. Clodio 53'50.—Id. é id. de Sabuguido, 40.

Asciende el total de esta suscripción á Pesetas 12.091'30

Donativos para los Santos Lugares

(CONTINUACIÓN)

Pco. y fieles de Villoria. 9.—Cjtor. y fieles de Vega de Magaz, 4'20.—Pco. y fieles de Castrillo de las Piedras, 3.—Pco. y fieles de Coomonte, 14.—Pco. y fieles de Truchillas, 4'25.—Pco. y fieles de Palacios de Jamuz, 3.—Pco. y fieles de Quintanilla de Jamuz, 3.—Pco. y fieles de Torneros de Jamuz, 3.—Regte. é id. de S. Miguel de las Dueñas, 4'35.—Ecnmo. Cjtor. y fieles de Destriana, 4.—Rgte. é id. de Gavilanes, 5'15.—Cjtor. y fieles de Palazuelo de Orbigo, 1'80.—Pco. y fieles de Brañuelas, 1'25.—Capellán de la Anunciada de Villafranca, 25.—Pco. y fieles de Viliagatón 6 50.—Pco. é id. de Quiutana de Fuseros 1'40.—Ecnmo. é id. de S. Justo de Cabanillas 4'25.—Pco. Cjtor. é id. del Bollo 11.—Pco. é id. de Castro de Cepeda 10.—Pco. é id. de Quintanilla de Urz 2 —Cjtor. é id. de Coso 3'50.—Ecnmo. é id. de Santiago 9'40.—Regente é id. de Alvares 3'25.

Se continuará

ASOCIACIÓN SACERDOTAL DE SUFRAGIOS

Relación de Sres. Asociados

(Continuación)

- D. Pablo Blanco Chao, Coadj. de Tombrio de Arriba.
» Atanasio Alonso Salvadores, Ecónomo de Quereño.
» Salvador Alvarez Diez, Pbro. sin cargo.
» José Bardón Arias, Párroco de Quilos.
» Serafin Franco Teijelo, Regente de Celada.